

SUOMI BYE BYE

Onze laatste dag is aangebroken, na een stevig ontbijt trekken we er nog eens op uit. Op een halve kilometer van ons hotel ligt Serena, een soort Aqualibi. Het is een prachtig complex gelegen tegen een berg, voorzien van een circuit voor gocarts alsook (maar dan wel in de winter) een skipiste. Daar ze er aan het werken zijn, laten we de mensen doen, wij zijn nog met vakantie. Een boswandeling. We genieten van de stilte en de natuur. Hoewel alle boswegen gemerkt zijn en het de bedoeling was om rond de berg te wandelen en zo ons hotel te bereiken achten we het veiliger om op onze stappen terug te keren, we moeten immers op tijd naar het lentoasema (vliegveld) vertrekken. Hotelli Korpilampi, een aanrader als je eens tot rust wil komen.

We kennen onze weg al goed en bereiken zonder problemen de luchthaven, we zijn zelfs te vroeg, nog tijd dus om te gaan winkelen. Ik doe nog een poging om mijn gsm op te laden, maar daar blijft het ook bij. We vertrekken een half uurtje later dan voorzien doch vermits we tijdens de terugtocht een uurtje jonger worden maakt dit niet veel uit. Na een vlucht zonder hindernissen landen we op Zaventem alwaar Alf ons staat op te wachten om ons huiswaarts te brengen. Normaal zou dit verhaal nu eindigen, maar we gaan er nog even mee door.

Ilse komt 's avonds aan, dus allen daarheen. Ondanks hevige verkoudheid is Twiggy (haar zus) op post. Tilly (tweelingzus van Tinny zie Egypte) is er ook bij, spijtig kan ons Tinny er niet bij zijn, het arme schaap is gevallen en moet noodgedwongen thuis blijven, via deze weg wensen we haar dan ook van harte beterschap toe (en zie dat je volgende maal samen met uw zus kan meegaan, succes gegarandeerd want jullie zijn twee toffe supporters hoor!) Patrick is er niet bij, zes dagen zonder op een tatami te staan is te veel van het goede. Hij spoedt zich naar de dojo, van een echte judoka gesproken, dit is er één. En wie staat er ons op te wachten in Zaventem? Tante Lieve, speciaal van Essen gekomen met de trein, van een echte supportster gesproken? Inderdaad, dit is er één. Lopen we toch nog op een exemplaar zeker, en niet de minste. Dames en heren, ik stel u voor, één van de trouwste supporters namelijk Kris Droog. Die moeten we ook nog eens meenemen naar een volgend kampioenschap, we kennen hem al van in Rotterdam, en het was de moeite waard, geloof me.

Daar is ze dan, ons bronzen kampioentje, gejuich, zodat iedereen weet dat ze aangekomen is. Tijd voor de traditionele foto, de kniezit (niet te verwarren met de kniezwengel) met Kris, er zijn er die de grond kussen als ze uit een vliegtuig stappen, wel bij ons neemt Ilse plaats op de knie van Kris. De flitsen gaan. Enkele Japanners slaan alles gade, komt er toch één naar mij zeker en vraagt: "Wie is dat meisje op de knie van de Kris?" Komt dat tegen. We drinken er nog éne en dan is het tijd om naar huis te gaan. Het is goed geweest en wens jullie veel leesplezier.

Guy.

P.S. : Zouden er ook muggen zijn in Belgrado, 't is maar dat mijn flesje muggenmelk nog niet gebruikt is en ik zou wel eens willen weten of het werkt.